

Lovforslagets øvrige Bygning og Indhold, men jeg vil dog henstille, om det ikke vilde være principrigtigere at sætte Forslaget efter § 18; jeg tror, at det Sted vil være bedre end det, hvor det efter Udvalgets Forslag skulde høre hen. — De øvrige Ændringsforslag, som den ærede Ordfører for Udvalget har omtalt i et vidtløftigt Foredrag, skal jeg ikke komme ind paa. De forekomme mig mer eller mindre irrelevante; men, idet jeg ikke opgiver Haabet om, at man vil kunne komme til en Overensstemmelse med Hensyn til de større Spørgsmaal, skal jeg lade disse andre Smaaspørgsmaal ligge. Jeg antager, at den større eller mindre Meningsforskjel her let vil kunne overvindes, naar man iøvrigt maatte kunne blive enig om de Punkter, som jeg maa tillægge en ganske overordentlig Betydning.

Suel: Den Uoverensstemmelse, der findes mellem Regjeringens og Udvalgets Anskuelse om denne Sag, er ikke saa stor, som man ved første Densagt kunde tro. Den høitærede Minister gjorde opmærksom paa, at der var en principiel Uoverensstemmelse, og det er ganske rigtig. Men den er i sine praktiske Følger ikke saa stor, som det kan synes. Den høitærede Minister holder endnu fast ved det oprindelige Regjeringsudkast, som gaar ud paa, at den Mand, der har erhvervet et Varemærke, skal beholde dette Mærke for alle de Varer, han nu eller i Fremtiden benytter, saaledes at enhver Anden er udelukket derfra, medens vort Forslag gaar ud paa, at en Mand, naar han erhverver et Varemærke, skal angive, til hvilken Slags Varer han vil benytte det, medens hans Eneret indskrænker sig dertil foreløbig. Nu kan en anden Mand, om han vil, komme og tage det samme Mærke for andre Slags Varer, men isald første Erhverver vil have det udvidet ogsaa til de Varer, den Anden har benyttet det til, har første Erhverver Netten. Dette vil tilmed nok have til Følge, at en Mand vil tage i Betænkning at søge at erhverve et Varemærke, der allerede er erhvervet af en Anden, idet han risikerer, at han kan komme til at vige. Vi have fundet, at det var en mere logisk Fremgangsmaade end ubetinget at knytte et Varemærke til en Person, hvorved vi fandt Betænkningens heder, idet det var muligt, at den, der erhvervede Varemærket, kun havde et ubetydeligt, begrænset Antal Varer at bruge det til, og man finder det derfor ikke rigtig at udelukke alle Andre fra det samme Mærke, idet de maasse kunde have Brug for det paa mange Omraader. Det er den eneste Forskjel, der i praktisk Henseende er mellem Regjeringens Forslag og vort, den Forskjel nemlig, at man efter Regjeringens Forslag kan erhverve et Varemærke sraa for alle Varer, medens man efter vort Forslag kun kan erhverve det for den Slags Varer, man angiver at ville erhverve det for, og siden faae det udvidet til

andre Varer, selv om en Anden har benyttet det. Det er Forskjellen; det er kun en Nuance, som de Herrer ville se, og ingen Principforskjel. — Gaa vi dernæst over til de andre Punkter, hvor der hersker Meningsforskjel, indskrænker det sig til et Par Brændpunkter, til hvilke jeg skal indskrænke mig. Jeg skal da begynde med det Forslag, som den høitærede Minister sidst behandlede, og som han syntes at have overordentlig Meget imod, nemlig Ændringsforslaget under Nr. 22 til § 18, der gaar ud paa at foreskrive en særegen Straffebestemmelse for dem, der forbyrde sig mod denne Lov ved at søge at tilegne sig et Varemærke, der tilkommer en Anden. Det er ganske rigtig, saaledes som den høitærede Minister og det ærede Medlem for Viborg (Klein) have sagt, at den Bestemmelse, man her har søgt at indføre, er af en noget eiendommelig Natur, idet den indeholder en Slags Sammenblanding af Straf og Bøde, som tillige indeholder en Erstatning. Det er ganske vist, at vi kun have faa Exempler paa den Slags Bestemmelser; vi have foruden det, som den høitærede Minister hentede fra Jagtloven af 1840, kun i Jagtloven af 1ste April 1871 Exempel paa, at der ved Siden af Bøde som Straf tillige er sat en Bøde som Erstatning. Dette, hvad den nye Lovgivning angaar; men de Herrer ville vide, at Christian den 5tes Lov vrimler af den Slags Bestemmelser, hvor der er fastsat Bøder, som paa eengang indeholde Straf og Erstatning. Jeg indrømmer, at vor senere Lovgivning er kommen bort derafra, ligesom hele den europæiske Lovgivning inklusive den tydske; thi naar man har lagt Bøgt paa, at den Bestemmelse, vi have foreslaaet efter den tydske Lov, er en særlig tydsk Bestemmelse, saa er det ingenlunde Tilfældet; man vil saavel i den øvrige tydske Lovgivning som i vor forgjæves lede efter lignende Bestemmelser. Alt nu en saadan Bestemmelse er kommen ind i den tydske Lovgivning, har selsølgelig sin Grund deri, at Tilfældet er af en singular, af en ganske særegen Natur, og de Herrer ville let se dette. Er det overhovedet i Skadeserstatningsfager vanskeligt at bestemme Skadens Narag og Størrelse, hvilket jo Enhver veed, at det er, saa bliver det dobbelt vanskeligt i Forhold som disse. Hvorledes skal Nogen bestemme den Skade, der er tilføjet en Mand derved, at en Anden har brugt hans Varemærke og søgt at udbytte den Tilid, der knyttede sig til Varemærket? Jeg tror ikke, at der som Regel i saadanne Tilfælde er nogen som helst Mulighed for, enten at bestemme Skadens Omfang eller, jeg tør næsten sige, om der overhovedet er stet nogen Skade derved. Dette i Forbindelse med det Faktum, at Domstolene hos os efter Erfaring ere meget utilbøielige til overhovedet at dømme Jolk Skadeserstatning og meget strænge i de Beviser, de fordrer baade med Hensyn til Skadens Narag og med Hensyn til Skadens